

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

Y
REDACCIO

CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH

núm. 27, pis 2.^{on}

BARCELONA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTORICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

L' INCENSER.

Barcelona té un escut; y l' Ajuntament no vol ser menos que Barcelona: vol un escut també.

Vol un escut per parar los cops de la prempsa independent; vol tenir lo dret de discutir punt per punt y pél per pél tots los càrrechs que se l' hi dirigeixin; per que l' senyor Fontrodona qu' es un home de calma y de patxorra, al últim l' ha perduda. Ja 'u hi dit: las punxadas d' agulla l' molestan, y de totes las passades vol un escut.

L' escut de Barcelona té dues crèus y las quatre barres repetidas.

L' escut del Ajuntament tindrà també dues crèus, la de 'n Duran y la de 'n Pelfort; y en quan à barras, ja 'u sab tothom: los nostres concejals no 's paran en barras, perque tenen una *barra!*...

**

Lo projecte es molt senzill.

No en vā Barcelona es la ciutat dels comptes (sense contarhi aquells que costan tant de cobrar.)

Actualment s' ha presentat un altre comte, l' comte de Casa fiel y, representant de l' aristocracia, s' ha dirigit al adroquer Iglesias, al sastre Catalá y á tots los menestrals del nostre Ajuntament, s' ha postrat als seus peus y 'ls hi ha dit:

—Aquí teniu la noblesa á la vostra disposició. Maneu. Jo tracto de fundar un diari, y necessito que 'm donéu l' exclusiva dels vostres anuncis. Tots los demés periódichs no 'ls haurán de rebre; jo sol podré publicarlos... y d' aquest modo, no més que ab los interessats en veure'ls, tinch la suscripció assegurada. Consta que jo soch un comte que m' hi fet molt bē 'ls meus comptes.

**

Y la comissió segona l' hi ha dit:

—Home, 'l sistema 'ns agrada; pero no n' hi há prou ab que publiqui 'ls anuncis: es necessari que llegeixi tota la prempsa diaria y s' entri de lo que 'ls demés periódichs diuhen respecte á l' Ajuntament, á fi de rectificarlo.

Y l' comte ha respost:

—No hi tinch cap inconvenient; pero l' incens vā una mica car, vol dir que seria necessari que se 'n recordessin.

—Y la comissió segona ha replicat:

—Naturalment, mirí de tant en tant l' indemniscerem. Això ho deixarém aixis una mica á las foscas aquí al dictamen; pero no dupti que encare que aquí quedí á las foscas, per vosté hi haurá llum.

—Magnifich, y tirém avant!

**

Aquests son los tractes, y per més que tothom s' ha esbarat, y per més que tots los periódichs, fins lo Brusi, s' han tirat á sobre del pensament, la cosa sembla que passa endavant, y l' comte està decidit á defensar als menestrals, cobrant á tant per ratlla.

Los concejals, per la seva part, augmentant una mica la partida que 's gastan per *bolados*, ab los diners de

Barcelona tindrán qui 'ls alabi, sense que 'ls costi un quartó de la seva butxaca.

Jo no mès tinch por pèl senyor Fontrodona. Si are que ningú l' alaba ja no cab dintre de la pell, figurinse que succehirà demá que tot un comte comensi á tirarli requiebros!...

—Ay, pobre senyor!... Me sembla que reventa!

* * * Perque ab aquest ditzós periódich succehirà una cosa.

Un dia sortirém nosaltres y dirém per exemple que al senyor Fontrodona las calsas l' hi curtejan.

Y com que l' comte de Casa fiel està encarregat de totes las rectificacions, dirà:

«Los pantalones del señor Fontrodona están perfectamente confeccionados. Sólo la malicia de algún chusco de mala ley puede haber informado mal á nuestro querido colega. Para convencerle del error en que está, trasladaremos la pintoresca frase que ayer pronunció el experto sastre señor Catalá: —*Lo señor Fontrodona porta las calsas de la mayoría.*»

»Ya lo vé el colega: siendo de toda la mayoría, no pueden ser cortos los pantalones del Sr. Fontrodona.»

* * * Un altre dia dirém que 'l senyor Alier després de sostener una idea vā defensarse en retirada.

Y 'l senyor comte replicará:

«No es cierto que el señor Alier se retirara del salón. Consta que si se retiró fué para ir á evacuar una diligencia personalísima, y que regresó enseguida á su sitio.

»Hombres como el señor Alier están expuestos á las mismas necesidades que los demás mortales, y al fin y al cabo es muy discutible la diferencia que se pretende establecer entre el salón de 100 y el número 100. Ambos sitios tienen un comun... denominador.»

* * * Parlant de alguna discussió, dirá 'l Diluvi:

«El señor Batllori se descompuso.»

Y respondrà 'l comte:

«¡Descomponerse! ¿Qué significa descomponerse? Para que pueda haber descomposicion, es menester que haya habido composicion previa. ¿Y quién le ha dicho al Diluvi que haya composicion en el señor Batllori? El señor Batllori es una naturaleza simple. Que conste.»

* * *

Un periódich, parlant del cos de consums, dirá:

«L' un dia se 'n van á la redacció de un diari y amenessan al Director; l' altre dia sense més ni més disparen lo revólver sobre un pacifich transeunt.»

Rectificació del comte:

«Y qué bien dijo el poeta:

«Todo es según el color

del cristal con que se mira.»

»Así se interpreta en este país el celo de los guardas de consums. Consta que los guardas de consums cumplieron con su deber. Al fin y al cabo el periódico atropellado es ilegal; y la persona, objeto de un dispa-

ro, es ilegal tambien, cómo que había sido concejal republicano!...

»De modo que siendo todo lo ilegal una especie de contrabando, y estando destinados los guardas de consumos á perseguir á los matuteros, así sean políticos como en especie, resulta que han cumplido con su deber exticto, á pesar de los enemigos de la sociedad y del sosiego público.»

* * * Y així s' anirá expressant sempre y en totes las occasions aquest maese Langostino de l' Ajuntament actual. Jo en nom dels periódichs satírichs protesto ab la mateixa energia que ha protestat en Brusi en nom dels periódichs serios. Aixó es fernes una competencia desastrosa.

Encare que l' periódich que intenta fundar l' Ajuntament ab los diners de Barcelona, no será pas per fer riure, sino per riure's del públic.

Serà l' órgano de un Ajuntament que á falta de parroquians, ell mateix s' alaba.

P. DEL O.

UNA CAUSA CELEBRE.

Un mosso que 's deya Salvador servia á Fransa á una família de pagessos: aquests n' estaven molt contents y ell estava contentíssim dels seus amos.

Un dia 'l mosso vā desapareixé, y 'l jugat vā instruir diligencias.

* * * Vá saberse per declaració de una altre mosso, company del primer, que á n' aquest se l' hi havia mort una tia, deixantli, lo que per ell, pobret, era una fortuna: cosa de un miler de duros.

Una criatura de uns sis ó set anys, aixó també vá saberse, á l' estudi havia dit á un altre noy, que 'ls seus pares havian mort á n' en Salvador.

Lo jutje ja 'n vā tenir prou, pera forjarse una història completa.

«Aquest mosso, vā dirse, havia hereditat la codicia es lo móbil de molts delictes, y per apoderarse de l' herència del pobre xicot, los seus amos l' han mort. Tot se descubrirà.»

* * * Aquell dia mateix una parella de gendarmes vā presentarse á la masia á agafar á marit y muller, presunts autor del assassinat.

Las diligencias vān prosseguir ab molta activitat. Vá ferse un registre á la casa: s' hi vā trobar la cantitat de mil duros. «Volen un indicí més terrible?

—De qui eran aquests diners? vā preguntarlos lo jutje.

—Eran del mosso, contestaren l' un y l' altre.

—Es á dir, que confesséu?..

—No confessém res: lo mosso ha desaparecut, y nosaltres l' hi guardavam aquests diners; son seus y 'ls hi hauriam tornat...

Lo jutje estarrufava 'l nás.

* * *

Vá pendre's declaració al noy.

—Es cert que tú, tal dia, vas dir á un noy d' es-tudi que 'ls tèus pares havian assassinat á n' en Salvador?

—Si senyor.

—¿Y es cert que ván assassinarlo?

—Si senyor.

—Conta com vā ser.

—Lo pare vā agafarlo, y la mare ab una destral vā tallarli 'l cap.

—Y tú ho vás veure?

—Si senyor.

—¿Ahont era?

—A la cuina, prop de la llar.

—¿Y que més ván fer? ¿Ahont ván enterrarlo?..

—No 'l ván enterrar pás.

—Donchs que ván ferne?

—Van tirarlo al foch y ván cremarlo.

La cosa no tenia retop.

Ván posar al pare y ** la mare davant del fill. Lo jutje vā fer repetir á n' aquest últim la sèva declaració y vā confirmarla en totes sas parts.

Lo pare y la mare s' escabellavan.

—Ay, Déu meu!.. ¿Es possible que una criatura s' inventi una historia 'semblant?.. ¿Qui l' hi haurá ensenyada? Deya la mare plena de consternació.

Un altre indicí s' havia trobat en un nou registre practicat en la masia: una destral bruta de sanch.

Llavors si que ja no hi havia dupte.

Y no obstant, los acusats negavan, negavan sempre.

—Es natural, deya 'l jutje: no més que 'ls tontos confessan. Pero ¿com m' espliqueu l' existència de aquesta destral tacada de sanch.

—Perque aquel dia varem matar lo tocino y jo vaig trossejarlo, responia 'l pare.

—Pero 'l vostre fill confessa que ab aquesta destral vareu matar á n' en Salvador... ¿Cóm ho espliqueu?

Pare y mare quedavan abismats en un mar de confusions.

Vingué l' hora de la sentencia, y un y altre foren condemnats á mort.

La sentencia vā elevarse á consulta al tribunal superior y estava á punt de confirmarse, quan tot de un plegat en Salvador, a qui s' dava per assassinat, vā presentar-se al poble.

—Ahont havia anat?..

—Tenia un germá: l' estimava, vā rebre una carta dihentli qu' estava en perill de mort, lo tren anava á sortir, y s' escapá á veure 'l: ni més ni menos.

Pero ¿cóm es possible que una criatura de sis anys declarés d' aquella manera tant precisa en contra dels seus pares?

Aixó es lo que aném á esplicar.

Las criatures acostuman á somiar inspirantse 'ls seus somnis en aquelles escenes que més los han impresionat durant lo dia. Lo fill dels pobres pajesos vā veure trossejar lo tocino y vā impresionar-se. Vá notar l' estranyesa que causava la repentina ausència del mosso Salvador; y á la nit, lligant la sèva fantasia aquestas dugas ideias, vā presenciar dormint, la terrible escena que tant al viu relatava.

En aquests cassos la intel·ligència de una criatura es massa tendre per discernir ben bè entre lo que véu y lo que somia.

Per aixó, ab una mica més, perque judicialment es admesa la prova que s' obté per indicis, causa la mort dels seus pares.

Lo terrible hauria sigut que s' hagués cumplert la sentencia. La pena de mort no té remey. ¿Qué hauria fet lo jutje si hagués arribat á executar á dos ignorants?

P. K.

MA PASSIÓ, MORT Y RESURRECCIÓ.

Volent seguir las doctrinas que ensenyen las lleys divinas ab la fè més gran del cor, vaig sortí á predicá amor entre las bellas fadrinas.

Y com tenia pochs anys, y de 'l mon los desenganyos innocent no coneixia, pensaba que trobaria un just premi á mos afanys.

Mes ay, y com m' enganyaba quan d' aquest modo pensabal Puig si vaig trobar aviat un cor de mi enamorat, ja veuré que 'm reservaba.

Als pochs días de m' empresa, ja tenia del cor presa, (y no u' dich per' alabar me) una noya que vā darmes d' amor etern la promesa.

Tots los días nos trovabam, y á soletas nos parlabam; encare que ab cert rubor, de la molta fè y amor que tots dos nos profesabam.

Fins que un dia 'l seu germá...
¡No 's vā arribá á figurá que jo l' habia enganyada!
Ay, al da'nns una abrassada dins l' escala 'ns vā atrapá.
Jo al veure'l vaig tocar 'l dos y ell d' un modo escandalós d' ella vā enrojir la cara; y á esplica'u tot á sa mare and de rabia confós.

La mare s' esbalotá y que 'm busquessin mané, puig qu' era just y precis per salvar tot compromís, ab ella ferme casá.

Per un que amich se 'm finjí hont era van descubrir, y ab intencions resoludas accompanyat del nou Judas a buscarme van veni.

Seus atendre ma rahò, ni darmes satisfacció, d' ella a casa 'm van portá y en tal dia comensá má setmana de Pascua.

Son germá vā esplica 'l cas que movia tal embràs; jo 's vaig dir que era falsia; y ells veient que 'm resistia, per sortir millor de 'l pàs y castigar ma imprudència, que existia d' apariència, van durme com un esclau, a casa 'l jutje de pau perque 'm dictés la sentencia.

Com jo era molt bon minyó, y ells cridaban més que jo per logrà sa intenció impia, lo jutje que així 's sentia los va donar la rahò.

De modo, que encar que ab gréu, me diguè ab un dis. urs breu fent lo paper de Pilat, que quedaba condemnat a esser clavat á la creu.

Jo ignecent y temerari per por de no fè un desvari vaig acatar son dictat; y un cop ja tot arreglat me varen dur al calvari.

Y en lo curs de mon dolor ni un Cirineu protector va veni á descarragarme, ni Verónica á aixugarme ab son mantell la suor.

Per si vareig ser casat, ó millor crucificat; y al ser clavat en la creu de mi 's reya un faritzeu que se 'n diu la societat.

Y per serne més pesada la pena que m' era dada, d' una sogra vil y cruel, vaig tenir que rebre 'l fel, y d' un cusi la llansada.

Mes al poch que això passá y que per mort se 'm va dà, la mort la dona se 'n duya; y en mitj de 'ls cants d' aleluya, triunfant vaig resucità.

J. C. (PSEUDONIM.)

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La senmana es pobreta: los teatros dejunan; la quarsa s' acaba, y encare hi ha gent—per més que sembla mentida—que això de anar al teatro, 'u consultan al confessor.

L' Arderius se n' ha anat al estranjer; pero ha deixat á la companyia ab l' encàrrec de divertirnos fins á Pasqua. La companyia bufa 'ns ha donat un' obra que ja l' haviam vista anys endarrera: *Un casamiento republicano*.

A Romea, mentres s' está ensajant *Lo forn del rey* de 'n Pitarra, que jo desitjo que donga forsa pá á l' empresa, s' ha celebrat lo benefici del aplaudit autor de la tragedia *Joan Blancas*. Lo senyor Ubach vā ser cridat á l' escena y vā recullir una carretada de lloret, que ni que visqués cent anys y encare que fés estufat cada dia, arribaria á acabar-lo.

Pero no tot vā ser lloret: una corona d' or y plata, una escribanía de plata, una planxa de plata sobre una lápida de ébano, una copa de bronze y una magnifica estatueta de 'n Vallmitjana varen ser lo testimoni del afecte dels amichs y admiradors del poeta.

Lo monòlech *Lo sarauhista* de D. Emili Vilanova, es-trenat á continuació, es com tots los treballs de aquest escriptor, la pintura perfecte de un tipo, agafat del natural. No hi ha res més difícil que entretenir al públic ab una obra sense acció y presentanthi no més que un personatge; y 'l senyor Vilanova ho logra, mantenint sempre la rialla en los llabis del públic.

En Fontova vā caracterizar lo personatge de una manera acabada.

Lo concert á benefici de la familia Altadill molt corregeut y molt notable.

Los artistas sense pero. L' Amigó y en Vidiella inimi-

tables: las deixebles del mestre Cuyás molt aplaudidas; las dugas obras de 'n Tintorer ben treballadas, y en Martinez, Sanchez, Lapresti y Domingo, com sempre, demostrant que son uns acabats professors.

La banda d' Inginyers ab l' obertura del Tanhauser vā fanatisar á una gran part del públic, haig de dir la veritat; pero á mi no, també haig de dirla.

Y no parlo per la banda, sino per l' obra. Es música del porvenir, deyan molts.

—Pero senyors, responia jo: tot lo que vostés vulguin: será música del porvenir; pero las mèves oreilles son del present.

Lo que jo puch assegurarlos es que á mi aquell estrepit vā rompre'm lo vidre del rellotje.

—Ey! No puch respondre si me 'l vā trancar la música ó si es que bellugantme al sentir aquellas disonàncies, vaig causarme aquella desgracia.

N. N. N.

INGRATA!

La estimaba com estima
un avaro los diners:
tothom la trobaba lletja
y per mí era un angelet.
Per una mirada sèva
donava jo 'l mon enter;
pero ella la sab molt llarga
y 'm feya veure á galet.
Si m' haguéssin vist al vespre
quan surtia del taller,
anar corrents á buscarla
sens adonarme de res;
haurien dit, se trastoca
està boig; ¡pobre Peret!
Mes tot de un plegat ingrata
m' ha dit, y no sé perque:
—Noy, si tens pà feste sopas
que per mi ja estás bòs llest.—

Veyam are que faria
un que al meu lloch se trobés?
Pero calléu; que una idea
ha audit al meu cervell.
Me buscaré una xicoteta
aniré ab ella á passeig,
y si á n' algun punt la trobo,
me la miraré ab desdeny,
y ella llavors, envejosa
detrás mèu vindrà corrents.

PERE POBLADOR.

ESQUELLOTS.

Que tots los Josephs, Peps, Pons, Pepitos y Pepets, Josepas, Pepas, Ponas, Pepitas y Pepetas tingan avuy un felis dia, y pugan menjar y dixerir ab tota felicitat lo clàsic mató.

Y no 's creguin que lo que 'ls desitjo siga poca cosa. Calculin que 'l dia de Sant Joseph se fa un consum de llet déu vegadas superior á la dels dias ordinaris, y apesar de tot, la llet no 's guarda y 'l número de cabras y vacas en aquest dia no aumenta.

De manera que ademés de celebrarse la festa de Sant Joseph, se celebra també la de Santa Trafica, patrona de tots los que volen ferse richs una mica de pressa.

* Avuy es també dia de regalos. Jo coneix una Pepa que l' estava desitjant.

—Qué 'm regalas noy? vā preguntar al seu marit.

—Tè, uns pantalons.

—Uns pantalons!.. ¿Qué te 'n burlas?

—No, noya; pero com que tots dos no fém més que una persona, jo 'ls portaré y prenne la bona voluntat.

Aquí á Barcelona s' está instruhint expedient sobre modificacions proposadas en l' aparato de donar garrot.

—No saben qui las proposa?

—Lo butxi... y segons sembla las proposa *en benefici de la humanitat!*

Tot se perfecciona. Are no falta sino que també 's perfeccioni la lley, y que la pena de mort desapareixi.

Y si no 's vol perjudicar als butxins, se 'ls nombrarà honoraris, y en paus.

La fonda de Vista Alegre ha sigut sempre digna del seu nom. Res més alegre que la vista sobre 'l port que 's descubreix desde aquella altura y la encantadora costa de Llevant perdente en el horitzó.

Pero are lo més alegre de aquesta fonda es lo fondista, Mr. Martin que acaba de encarregarse 'n. La fama de Mr. Martin es com la d' aquell paper de su mar. Ell pot dir: «*Mi fama por el orbe vuelta.*»

Jo no més los hi demando que vajin á Vista Alegre, y 'ls asseguro que hi tornarán.

Are comprehend perque 'l bisbe té tanta tirria á la Passió.

Allà al Liceo, per exemple, 'ls actors vesteixen ab propietat, y això es una cosa de mal veure.
La qüestió es que la gent s' acostumi á contemplar armats y sayons com los que anavan diumenje passat á la professò de Sant Francisco.
Al véurels ab un samalé per compte de llansa y al contemplar als sayons vestits de moro ab turbant y cimitarra, no hi havia més que preguntarlos:
—Noys qui 'us ha armat?

A Valencia ha mort D. Vicents Boix, cronista de la Ciutat, y l' Ajuntament vá acordar enterrarlo en lo Panteon del municipi.

Segons lo registre havia de haverhi un cert número de sepulturas en aquest panteon completament vuidas, y no obstant ván trobarse totas plenes de cadávers, dels quals s' ignorava la procedència.

Es tot lo que 'ns faltava veure en aquest pais.
Arribar á defraudarse las sepulturas!..

En la sessió del Ajuntament, últimament celebrada, vá descubrirse una cosa important.

Un dels carrers de las hortas de Sant Bertran ha sigut batejat ab lo nom del nostre regidor de més bulto.

Ja 'u saben: se titula *carrer de Fontrodona*.

Es lo que 'ns faltava. ¿No voléu Fontrodona? Pues tindréu Fontrodona tota la vida!

Sembla que 'ls jesuitas han demanat permís per obrir á Espanya 11 casas.

Son pocas.

Al menos n' hi hauria de haber 13, perque resultés una dotzena de frare.

Ja ha sortit lo vapor *Genil* cap á las illes de Nova Bretanya, enduhentse 'n un cargament d' armas y de carn humana. Una trentena de infelissoes se 'n ván á buscar fortuna.

La nota dels barcos que vá publicarre deya: «Ha salido el vapor *Genil*, con efectos.»

Es á dir: los contractats ja no son homes, son efectes. Com que no ván costar més que dos duros!.. *

La tracta dels negres està prohibida. En cambi la tracta dels blanchs està permesa aquí á Espanya.

Ab molta rahó vá dir en Dumas:—«L'Africa comenza als Pirineus.»

Pero hi ha que anyadir una cosa; y es que Barcelona ja 's troba més avall que l'imperi de Marruecos: Barcelona està en plena costa de Guinea.

La grossa de Madrit vá tocar al número 442 corresponent á la administració de Gracia.

Com qu' era un número baix, ningú vá volerlo, y are resulta que la grossa l' ha treta l' govern.

Aquesta es massa grossa.

Una carta de Barcelona al carrer de Provensa, en lo cantó que correspon á la vila de Gracia, costa un ral.

En cambi una carta de Barcelona á Lisboa no costa més que 10 céntims de pesseta.

Si volen introduhir una economia en la correspondencia, envihin, donchs, las cartas á Lisboa y que desde allà les remetin al seu destino. No 'ls costará més que déu céntims de Barcelona á Lisboa y altres déu de Lisboa á Espanya, la carta s' haurá passegat molt y vostés s' eslovian cinch céntims de pesseta.

Vels'hi aquí lo que ocasiona l'sistema de dictar disposicions ab los peus.

Luitxa del bisbe y 'ls rectors de las parroquias:

Cada hú d' aquests, segons sembla, té la sèva tarifa especial per portar ànimes al cel, y lo que á l' una parroquia val un duro á l' altre 'n val tres.

Lo bisbe ha donat la véu d' alto: ha fet una tarifa que ha de regir á totas las parroquias, la tarifa es més baixa que la més baixa; y sense considerar los capellans que com més barato es un producto més consum hi hâ, no estan per tarifas, y han acudit al arquebisbe de Tarragona.

Nosaltres nos creyam que l' desinterés y l' respecte al superior eran la norma dels ministres de Déu.

Tal vegada això siga veritat; pero... no 'ls toquin la tarifa!..

A casa de un matalassé del carrer de Ripoll, davant del carrer del Infern, ¡del Infern! arreglavan aquest dia la Vera-Creu per la professò de Sant Francisco.

Un grup de curiosos ho contemplava.

Un vá dir:

—Professò y matalassé: vaja, tot es qüestió de llana.

FAULA.

LO CABALL Y 'L PORCH.

Hi havia en un camí una gran fanguera.

Per allí ua porch passava,
y sense volgué creure á la porquera
en la fanguera entrava
y ab goig s' hi revolcava.
Passa un fogós caball, lo fanch trepitxa
y al porch aquell esquitxa,
sens posarhi, es molt cert mica de compte.
—¿Que 't pensas que perqué ets mès llarch de camas,
lo porch esclama promple,
res tens de respectar?—De qué t' esclamas?
lo caball li respon. ¿de qué t' afectas?
—Vols que 't respecti jo y tú no 't respectas!—
CONRAD ROURE.

QUENTOS.

Un senyor que havia enviudat ja tres vegadas, acabava de enterrar á la dona número 4.
Com de costum després del enterro, se 'n anà á ca 'l marmolista á encomenar una lápida.
—Holà! Vosté per aquí? vá dirli 'l marmolista.
—Si senyor, ja hi portat un' altra dona al cementiri.
—Veji quina casualitat! Ahir precisament ne parlavam ab la mèva senyora y deyam: «Sembla que aquell senyor ja 'ns ha olvidat.»

Dos fulanos parlan de un tercer, y un d' ells, diu:
—¿No has observat quinas mans porta tant brutas?
—Naturalment, com que sempre se las posa á la cara!

A una nena la sèva mare l' hi compra una nina molt hermosa, y al veure que la reb ab poch entussiasme l' hi pregunta:
—¿Que no t' agrada?
—Si senyora; pero...
—¿Pero qué?
—Vá massa bèn vestida.
—¿Y això 't sab gréu?
—Sí, perque ella semblarà la senyora y jo la criada.

Davant del jutje de pau:
—Cóm se diu vosté?
—Tomás Calsina y Poch.
—Quina professió té?
—Soch poeta.
—Això no es cap professió.
—Are sí que m' agrada: 'l fer versos no es cap professió?
—No senyor.
—Donchs qu' es?
—Una debilitat.

Entre dos amichs; pero molt amichs, tant amichs que lo qu' es del un es del altre:
—Batista: no t' ho puch callar...
—¿Qué hi há?
—Me sab molt gréu; pero.... hi observat que...
—Quél..
—Res: que per mi, la nostra dona 'ns enganya.

Pregunta de un amich de un metje á n' aquest:
—¿Que vá que no sabs qui vá ser lo primer metje del mon?
—Hipòcrates, respon lo doctor.
—Més antich.
—Més antich? Esculapio.
—Més antich encare.
—No 'u sé.
—Vá ser Cain.
—Cain!
—Sí: perque Cain mató á su hermano Abel.

Va arribar l'hora del desafio y 'l redactor feya 'l valent.

Van colocarse cada hú al seu puesto, vá ferse la senyal, ván dispararre las pistolas y l' redactor va caure á terra, sense moviment.

Gran espant entre 'ls padrins, creyentse que s' havian descuidat de treure la bala del cartutxo.

Mentre l' adversari fugia, van examinarlo. No tenia cap ferida. Lo metje al últim digué:

—Res, s' ha desmayat.
Y al tornar en si, quan lo director l' hi digué: ¿Y donchs?
—Senyors; no sé que 'ls hi diga, vá respondre. May havia sentit un tiro tant á la vora. M' ha fet un efecte bestial.

Arriba á un hostal després de una llarga caminada un senyor ab lo seu criat.
—¿Qué vol pendre? l' hi pregunta l' hostaler.
—Feume bullir un ou, y ab lo caldo fèu sopas pèl méu criat.
—Dimontrial diu l' hostaler, ab un ou, sí que serán bèn magres.
—Tenui rahó: llavors poséumenhi dos!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Com l' hi tò hu-tres molt marcat
vá tres quatre D. Baldiri
que á la fi 'l pobre Bernat
tindrà d' anar á presiri.
Mes jo sè qu' es molt total
y ademès noy de segona
y qu' ell haja fet un mal
no podrá dir cap persona.

PAU SALA.

II.

Cantitat es ma primera
y segona consonant,
la tercera portan las donas
en lo vestit y en lo cap.
Au, lliga aquestas tres sílabas
y veurás lo resultat.

PESSIGOLLAS.

ENDEVINALLA.

Hi fet vot de castedat;
més aixo poch se me 'n dona;
busca'm y 'm veuras clavat
sobre 'l vestit de la dona.

P. M. A.

TRENCA-CLOSCAS.

Amaga 'l cap de canari.

Formar ab aquestas lletras lo títol de un periódich.
DOS AFRICANS.

CONVERSA.

—¿Qué tal Antonet?
—Bè home, y tú?
—Ya se sab; sempre bèle.
—Qué has vist á la?....
—¿Qué vols dir?
—La qu' hem dit entre tú y jo.

P. OGNIMOD.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Buscar un número compost de 5 xifras tals que la 1.ª siga igual á la suma de la 3.ª més la 4.ª més la 5.ª, menos la 2.^a
—La 2.ª igual á la 1.ª més la 3.ª més la 4.ª.—La 3.ª igual á la 1.ª més la 2.ª més la 4.ª més la 5.ª, divididas per la suma de la 1.ª y la 4.ª.—La 4.ª igual á la 1.ª més la 2.ª divididas per la 5.ª.—La 5.ª igual á la 1.ª multiplicada per la 4.ª.—Y la suma de totes 5 xifras siga igual á la 5.ª quadruplicada.

FREIXETA PETIT.

ANAGRAMA.

Primer tot y segon tot
poblets son de Barcelona.
Vés lector, busca una estona.

PROMETEO.

GEROGLIFICH.

S	I	3
D	D	I
C	O	S
S	I	3

PARDALET.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Car-re-te-ra.
2. IDEM 2.ª.—Pro-po-sat.
3. ENDAVINALLA.—Diners.
4. QUADRAT DE PARAULAS.—P A P U
A N I S
P I N A
U S A R
5. TRENCA-CLOSCAS.—Cartilaginotalgia.
6. PROBLEMA.—80 pessas.
7. GEROGLIFICH.—Mestressa l'no vén sobre la tasca las estisoras?

ANUNCI.

MEDICAMENTS DEL DR. WOOM.

NORT-AMERICÀ.

Atxarop lactific per aumentar la cantitat y calitat de la llet.
Interesantissim per mares y didas.
Atxarop pectoral per curar tota classe de Tos y demés enfermetats del pit.
Atxarop antidiarreic-estomacal per combatrer tota classe de diarreas y malalties del ventrell.
Unichs dipòsits en Barcelona, Gener, Petritxol, n.º 2. Jaraberia y Farmacia de Grau Ingla. Rambla de las Flors n.º 1.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

LO DIARI DE CASA DE LA VILA.

Are si qu' ho fem molt bè:
lo nostre diari ho porta.